

Siedem

CENA POJEDYŃCZ. EGZEMPL. 8 GROSZY
W NIEDZIELE 10 GROSZY

DZIENNIK ILUSTROWANY DLA WSZYSTKICH
O WSZYSTKIEM.

WIADOMOŚCI ZE ŚWIATA - SENSACYJNE POWIEŚCI.

ROK III.

WTOREK, 5 CZERWCA 1934

NR. 152

Sensacyjne nadużycia skarbowe w Katowicach

Jak niszczone przemysł i handel. Niesłychane praktyki egzekucyjne

Katowice, 4 czerwca.

W ub. sobotę z polecenia prokuratora w Katowicach aresztowano zast. kier. działu egzekucyjnego przy III Urzędzie Skarbowym w Katowicach, Kazimierza Matyke, w związku z wykryciem sensacyjnej afery podatkowej. Nacz. urzędu Marjan Herc został w związku z tem zawieszony i postawiony pod nadzór policyjny. Afera ta wywołała na Śląsku olbrzymie wrażenie i poruszenie.

Wiadomość o wykryciu nadużyć w III Urzędzie Skarbowym w Katowicach wywołała w szerokich kołach przemysłowych i kupieckich Katowic oraz rejonu Nowa Wieś — Kochłowice olbrzymie wrażenie i poruszenie.

Na skutek wykrycia tych nadużyć został, jak wiadomo, zawieszony w czynnościach naczelnik III Urzędu Skarbowego Herc, a referent tegoż Urzędu Matyka aresztowany.

Co się działo przy „urzędowaniu“ Matyki, badają obecnie władze śledcze. Wiadomo dotychczas, że m. in. Matyka w porozumieniu z Hercem i z pogwałceniem obowiązujących przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w kilkudziesięciu wypadkach licytował warsztaty przemysłowe i handlowe... potajemnie i z wolnej ręki, sprzedając je za bezcen nabywcom, placącym im oczywiście w wielu wypadkach łapówki. Działo się to nawet w kilku wypadkach wtedy, gdy orzeczeniem sądu wstrzymano przeprowadzenie egzekucji...

Sprawa fabryki Wagnera

W Katowicach-Zależu istniała stara firma „Fabryka Maszyn Górniczych“, której właścicielem był p. Wagner. Fabryka ta, zatrudniająca 400 robotników, na podstawie dodatkowego wymiaru podatkowego za 1929 i 1930 r., winna była skarbowi około 90.000 zł. I za tę właśnie należność Matyka w porozumieniu z Hercem sprzedał cały obiekt z wolnej ręki, bez licytacji, w tajemnicy przed wierzycielem podatkowym, oraz z naruszeniem przepisu par. 80 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych, niejakim Różyckiemu za... 26.000 zł., mimo, że w celu nabycia fabryki utworzyło się konsorcjum kupców warszawskich, oferujące 150.000 zł.

Wobec sprzeciwu Wagnera i w celu odwrócenia uwagi od pełnionych nadużyć niesumienni urzędnicy zrobili w Wagnera doniesienie, zarzucając mu, że ukrywał różne drobne zresztą rzeczy (wartości 500 zł. n. p. drut itp.) przed zajęciem. Odnośna rozprawa, czterokrotnie odraczana, zakończyła się wyrokiem uniewinniającym Wagnera. Przeciwnie: na rozprawie tej wyszły na jaw różne nieprzyjemne dla Herca i Matyki „sorawki“, które po części musiały się przyczynić do zdemaskowania obu urzędników.

Gorący temperament

Matyki

Gdy żona p. Wagnera z płaczem udała się do urzędu z prośbą o wydanie zaświadczenia na uiszczone podatki, wtenczas referent Matyka zaprosił ją do osobnego pokoju, gdzie ją mimo gwałtowne-

Dwa fragmenty z uroczystości „koronacyjnych“ polskiego króla cygańskiego: syn króla z nowożeńską żoną (cyganka hiszpańska) i teściową; wręczenie królowi Michałowi Kwiekowi insygnjów królewskich — łańcucha złotego i chleba.

go z jej strony sprzeciwu usiłował pocłować, a następnie oświadczył oburzonej takim postępowaniem kobiecie, że będą musieli na temat tego zaświadczenia... dodatkowo jeszcze pomówić. W tym celu wyznaczyl jej Matyka spotkanie. P. Wagnerowa na spotkanie to jednak nie przyszła, a w 2 godziny później zjawił się sekwestратор celem przeprowadzenia dodatkowego zajęcia w mieszkaniu prywatnym pp. Wagnerów...

P. Wagner, mając obecnie pretensje do Skarbu Państwa, złożył skargę w Komisji mieszanej dla Górnego Śląska o odszkodowanie.

Sprawa „Silesii“

w Nowej Wsi

Gorzej postąpiono z właścicielem fabryki „Silesia“ w Nowej Wsi, p. Galwasem, którego warsztat przedstawiał wartość 3.000.000 zł. i zatrudniał 600 robotników. Fabrykę tę sprzedał Matyka w porozumieniu z Hercem za... 35 tys. zł., na skutek czego Galwas zaskarżył Skarb Państwa o odszkodowanie w wysokości 2.500.000 zł. Skarga ta wniesiona została jeszcze w 1932 r. W motywach skargi swej opiera się poszkodowany na tem, że sprzedawano m. in. półfabrykaty, wartości 200.000 zł. za 16.000 zł. i to w dodatku jeszcze rzeczy, niezajęte przez Urząd Skarbowy. „Licytacja“ odbyła się tu w podobny sposób, jak u Wagnera, potajemnie i z wolnej ręki.

Podobnych samowolnych i bezprawnych licytacji odbyło się w odnośnym

rejonie około 20 (gdzie chodziło o wielki obiekt).

Pozatem jednak przeprowadzano w kilkudziesięciu innych drobniejszych wypadkach w podobny sposób egzekucje ze szkodą dla Skarbu, jak i też osób prywatnych. M. in. zniszczono w brutalny sposób pewnego szewca w Kochłowicach, Szebiele, którego nieruchomości zlicytowano za 70 tys. zł.

Meble p. naczelnika

O „bezinteresowności“ naczelnika Herca świadczy również fakt, że nabył on od stolarza Fessera w Zależu meble do kilkupokojowego mieszkania, ogólnej wartości 12.000 zł., nie zapłaciwszy do tej pory ani grosza.

Weksel Matyki

W tych dniach odbyła się — jak już donosiliśmy — rozprawa sądowa przeciw kilku sekwestраторom, którzy zresztą zostali uniewinnieni przez sąd. Otóż, jak nas informują, w aktach tej sprawy znajduje się m. in. weksel z podpisem Matyki na 200 zł., który odebrano niejakemu Richterowi. Richter tłumaczył się przed sądem, że weksel ten otrzymał od Matyki, który potrzebował 200 zł. na pokrycie „chwilowego braku“ (manka) w kasie wpływów egzekucyjnych.

Od 1927 r. począwszy...

Jak wreszcie nas informują, nadużycia, popełnione przez Matykę i Herca, się-

gają do 1927 r. wstecz. Jak słyhać, straty Skarbu Państwa z racji tych nadużyć, są bardzo poważne. Przeprowadzana w energicznym tempie dochodzenia winny wykazać czy prawda jest, że Skarb Państwa wskutek manipulacji egzekucyjnych poszkodowany został podobno w wysokości około pół miliona zł., a szkody, wyrządzone płatnikom podatkowym wskutek bezprawnie i w niektórych wypadkach mimo wstrzymania egzekucji przez sąd przeprowadzonych licytacji, sięgają kwoty przeszło 3 miliony zł.

Władze śledcze, przeprowadzające w tej sensacyjnej aferze dochodzenia, odmawiają podania szczegółów, ze względu na dobro śledztwa. O ile jednak wiadomo, afera ta zatacza coraz szersze kręgi i świadczy dobitnie o tem, że niektórzy urzędnicy skarbowi, nadużywali pokładanego w nich zaufania ze szkodą dla Skarbu Państwa i ogółu płatników podatkowych. Przytoczone przez nas wyżej wypadki nadużyć są częścią tego, co dotychczas ujawniono. W wielu wypadkach zresztą, w których m. in. wchodzi również w grę obawa przed ewentualną odpowiedzialnością za dawanie „wynagrodzeń“ urzędnikom przez nabywców zlicytowanych obiektów, trudno będzie dociec całej prawdy o niezwykle praktykach egzekucyjnych Matyki i Herca.

Wreszcie donoszą nam, że o nadużyciach tych Śl. Urząd Wojewódzki poinformowany został drogą urzędową przez Min. Skarbu w Warszawie, dokąd zwrócili się poszkodowani bezpośrednio z swymi zażaleniami.

PRZYPOMINAMY

że kto nie zapłaci gazety do 6 czerwca nie otrzyma dalszych numerów

NARZECZONA SKAZAŃCA

127)
STRESZCZENIE POCZĄTKU POWIEŚCI.
Siostrzeniec księcia Beaufort i nieślubny syn króla Ludwika XV, Marcell Sarbonne, skazany został przez księcia na galerii w Tuilorie, skąd udało mu się zbiec. Po pewnym czasie pojawił się w Paryżu tajemniczy, bogaty cudzoziemiec, który wzbudził ogólne zainteresowanie. Wleść o nim dotarła do salonów margrabiny Pompadour...

niej słów kilka tak, żeby nie słyszeli obecni.

— Wiadomość? Tajemna? — rzekła margrabina. — Ależ to dzisiaj naprawdę dzień zajmujących wiadomości! Najprzód tajemniczy Włoch, czy Armeńczyk, którego właściwie nikt nie zna, a teraz wiadomość! Kogóż dotyczy ta wiadomość, księżno?

— Mojej dostojnej sprzymierzonej pani margrabiny.

— Jakto?... Mnie?...

— Tak jest, pani margrabino. Byłam przypadkowo niewidzialnym świadkiem rozmowy, której przedmiotem była pani margrabina.

— Gdzie prowadzono tę rozmowę?

— Obok galerii obrazów.

— Mówże kochana księżno! Pobudziłaś moją ciekawość!

— To, co mam powiedzieć, jest raczej ostrzeżeniem, niż nowiną! — odpowiedziała Celestyna Roubimont. — Jestem przekonana, że knują zamach na życie pani margrabiny! Nie

wiony wszystkich urzędów dworskich i traci prawo bywania przy dworze.

Tajny sekretarz pisał. Po napisaniu, margrabina wzięła pióro i podpisała.

— Oddać ten papier natychmiast panu marszałkowi Richelieu! — rzekła. — On zarządzi, co jeszcze dalej potrzeba.

Tajny sekretarz ukłonił się i wyszedł.

Margrabina przystąpiła do księżnej, której rysy wyrażały zadowolenie.

— Słyszałaś, księżno, moją odpowiedź na tę nową nowinę? — rzekła margrabina. — Tym sposobem ten spisek zostaje rozbity. Trzeba raz pokazać, kto tu u dworu ma władzę. Depczę żmiję, która chciała mnie ukąsić jadawitemi zębami.

— Dziękuję pani margrabinie za ten rozkaz, który uspakaja moje obawy.

— Bądź spokojną, księżno! Dzięki Bogu, mam w ręku władzę, ażeby się zabezpieczyć od podobnych kreatur.

na stole i zaczął rozmawiać o rzeczach potocznych.

Marszałek Richelieu nie tracił jeszcze nadziei, że król nie zechce sankcjonować rozkazu i sądził, że pismo pozostanie na stole po jego wyjściu i rzecz pójdzie w zapomnienie.

Mylił się jednakże i nie miał dokładnego pojęcia o potęgze margrabiny. Król nie sprzeciwiał się nigdy jej rozporządzeniom i rozkazom. Oddawna zdał się na jej wolę i poznawszy jej zrzeczność, powierzył jej ster rządów.

Gdy Richelieu odszedł, a w chwilę potem Choiseul ukłonił się, chcąc odejść, król wzięł do ręki papier, leżący na stole.

— Oddasz książę to pismo wicehrabiemu Marillac! — rzekł, oddając rozkaz Choiseulowi.

W tej chwili zdecydowany był los Marillaca, który nie domyślał się wcale niebezpieczeństwa, jakie mu groziło.

Znajdował się właśnie w przedsiönku. Choiseul, trzymając pismo w ręce, wyszedł z gabinetu króla i zaczął go szukać wzrokiem.

Marillac obserwował nowomianowanego księcia z właściwą sobie miną szyderczą.

Choiseul zbliżył się do niego. Wicehrabia się zdziwił, czego Choiseul mógł od niego chcieć?

— Jego królewska mość polecił mi właśnie doręczyć to pismo panu wicehrabiemu! — rzekł Choiseul.

Marillac drgnął pod wpływem radosnego przecucia. Był pewnym, że to przyrzeczona przez Beauforta nominacja na marszałka.

Szatański wyraz zadowolenia przebiegł twarz jego, ale niedbałym ruchem ręki odbierał pismo.

— Jest mi już wiadomo, co to pismo zawiera, mości książę — rzekł. — Czy panu także treść jego wiadoma? Może to pana interesuje, w takim razie chętnie panu pokażę.

Wziął pismo i chciał czytać, ale w tej chwili zabrakło mu głosu.

— Co to było? Jakież to słowa na papierze tańczyły przed jego oczyma? Czy zostawał pod wpływem jakiego obłądu?

Choiseul patrzył na zmianę, jaka zaszła w wicehrabim, a ponieważ twarz jego zbladła okropnie, bojąc się, by nie zemdłał, skinął na kamerdynera.

— Krzesło dla wicehrabiego! — rzekł i odwróciwszy się, wyszedł z sali.

Kamerdyner chciał spełnić rozkaz, ale Marillac już odzyskał panowanie nad sobą.

Roześmiał się szatańsko, gniotąc w ręku papier, a kamerdyner stał zdziwiony, patrząc nań z boku.

Marillac wybiegł z przedsiönku do przyległego pokoju. Był w stanie niedającej się opisać wściekłości. Cisnął na ziemię fatalne pismo i podeptał.

— Ostatnia to twoja sztuka! — zgrzytnął zębami. — Drżnij przedemną, Joanno Poisson, skoro się poważasz mnie w ten sposób dotykać. Los twój jest zdecydowany. Drżnij! Z zimną krwią, z niewypowiedzianym zadowoleniem byłbym w stanie temi rękoma zadusić cię, zamordować! Czas twój upłynął. Odchodzę... Dobrze! Odchodzę, lecz ty wraz ze mną opuścisz dwór! Skazałaś mnie na banicję, ja skazuję cię, ja, skazany przez ciebie! Ha! ha! ha!... Nie domyślasz się, że ten, którego odrzuciłaś na bok, ma twoje życie w swoich rękach! Rzecz rozstrzygnięta! Precz z tobą! Francja... nie... świat cały będzie mi dziękował za ten czyn. Upadniesz... wraz ze mną!

(Ciąg dalszy nastąpi).

Marillac wzięł pismo i chciał czytać,

ale w tej chwili zabrakło mu głosu

Książę nie jest obalony, ale pozbawiony swej prawej ręki. Spodziewam się teraz że nam da pokój. Przykład nie zostanie bez skutku. Nie tak łatwo znajdzie się ktoś drugi, coby miał ochotę zastąpić wicehrabiego, a Beaufort jest zbyt wielkim tchórzem, żeby sam wykonał swoje plany.

— Słyszałaś zapewne Beauforta, mego śmiertelnego wroga!

— I jego współnika!

— Marillaca? — dodała margrabina.

— Wicehrabia przyrzekł swemu panu i mistrzowi nowinę, która dwór wprowadzi w przerażenie i zdumienie.

— Wątpię, czy dotrzyma słowa.

— Niech pani margrabina nie wątpi o tem; wicehrabia ufa w potęgę swego protektora.

— Jeżeli protektorowi nie zrobić nie można, jeżeli trudno go obalić, to się przynajmniej usuwa jego narzędzie! — rzekła margrabina, podnosząc się dumnie. — Dosyć już długo wystawiałam się na szkany tego nędznika, kryjącego się w chwilach niebezpieczeństwa za księcia Beauforta, swego mistrza. Muszę ukarać mistrza w jego narzędziu. Cierpliwość moja wyczerpała się. Dotychczas nie zważałam na miny, które Marillac podkładał pode mnie, niechże więc teraz jego wysadza w powietrze.

— Słuszna myśl, pani margrabino! Któż posiada więcej mocy po temu? — odpowiedziała księżna Roubimont.

— Dziękuję ci księżno za ostrzeżenie! — mówiła margrabina dalej. — Tym razem nie zostanie to bez skutku.

Margrabina poleciła paziowi Leonowi, ażeby wezwał jej tajnego sekretarza do salonu.

— Pisz pan! — rozkazała.

Sekretarz wzięł papier i pióro.

Margrabina dyktowała:

„Wicehrabia Marillac zostaje pozba-

— Mimo to wszystko, jestem pewna, że wkońcu ukaże się na dworze! Nabywca pałacu Rohanów nie spotka pod tym względem wielkich trudności. Cóż mówi o tem poseł neapolitański? — zapytała margrabina Pompadour. — Czy nie zna tego markiza?

— Cavaliere Benuei właśnie przybył do zamku! — rzekła jedna z dam.

— Niech nadochmistrzini poprosi go do nas! — zarządziła margrabina.

W kilka chwil potem poseł wszedł do salonu i został przyjęty przez margrabinę Pompadour z nadzwyczajną uprzejmością.

— Spodziewam się, signor cavaliere — rzekła z uśmiechem — otrzymać od pana ważne wyjaśnienie. Jest to może śmieszne, że się taki interes przywiązuje do rzeczy i osób, które po bliższym poznaniu nie zasługiwały na to zupełnie. Ale przystąpmy do rzeczy! Słyszałaś pan już o tym tajemniczym cudzoziemcu, który kupił pałac Rohanów?

— Słyszałam pani margrabino! — odpowiedział poseł. — Cały Paryż nim jest tylko zajęty.

— Wie pan, jak się nazywa?

— Ma to być marchese Spartimento!

— Zatem Włoch? Musisz pan wiedzieć o nim więcej, signore cavaliere?

— Przykro mi, ale nie wiem, pani margrabino.

— Skoro jednak jest Włochem, musi panu być znane jego nazwisko i pochodzenie.

— Niekoniecznie pani margrabino! Nie jest z pewnością neapolitańczykiem, za to mogę zaręczyć, ale Włochy są wielkie, pani margrabino i mają rozmaitych władców. Żałuję zatem, że o tym tajemniczym cudzoziemcu nic bliższego powiedzieć nie mogę.

Gdyby jednak było życzeniem pani margrabiny widzieć markiza Spartimento u dworu, to proszę tylko wspomnieć, a będę sobie uważał za zaszczyt przedstawić go.

Przy sposobności dotrzymaj pan tej obietnicy, signor cavaliere! — odpowiedziała margrabina. — Więc nic pan więcej nie wie o tym cudzoziemcu?

— Nic więcej. Uważam go za bogatego oryginała, który może ma skłonność do dewocyj, lub przebył ciężkie przejścia w swym życiu, bo zostaje pod wpływem jakiejś melancholji i stroni od ludzi — odpowiedział poseł.

— Marchese nietylko nie jest żonaty, ale i z jego służby nikt z nim niema styczności, oprócz murzyna, któremu jedynie zdaje się ufać.

— A który pewno pilnuje jego bogactw? — rzekła księżna Roubimont z uśmiechem.

— Gotówbym uwierzyć w trafność tego domysłu! — odpowiedział cavaliere z grzecznym ukłonem. — Zwykle jednak tak bywa, że o cudzoziemcach więcej mówią, niż jest w rzeczywistości.

— Dowiemy się o tem niedługo coś pewnego! — rzekła margrabina.

— To doskonale! — zawołała panie. — Bo jesteście niezmiernie ciekawe.

— Jadę jutro do Paryża, ażeby się dowiedzieć bliższych szczegółów! — rzekła pani de l'Hospital.

Poseł rozmawiał jeszcze z margrabina o niektórych interesach państwa, poczem dopiero księżna Roubimont znalazła sposobność powiedzenia do

— Jaki to człowiek? — zapytała księżna Roubimont.

— Jest to człowiek, który ma w sobie coś z szatańskim wyrazem.

— Czy to jest ten, o którym mówiliście mi wczoraj?

— Tak, pani margrabino. — odpowiedział poseł. — Jest to człowiek, który ma w sobie coś z szatańskim wyrazem.

— Czy to jest ten, o którym mówiliście mi wczoraj?

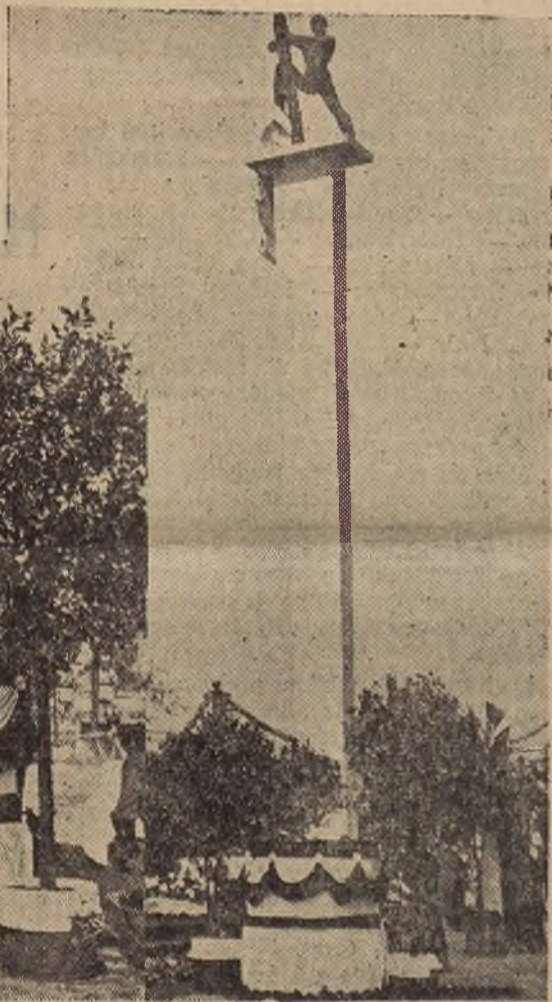

Fragmety z niedzielnego pochodu „Zuchów”: drużyna Indian; Kosynierzy z pod Racławic;szczudjarze; smok wawelski; krzyżaki.

Fragmety z niedzielnego pochodu „Zuchów”: krasnoludki.

W czasie święta 75 p. p. w Król. Hucie, które odbyło się w sobotę, wygłosił kazanie ks. proboszcz Brandys. — Obok nowo odsłonięty pomnik na dziedzińcu koszar 75 p. p.

Ogłoszenia

SKŁAD z urządzeniem w dobrym położeniu do wynajęcia, Panewnik 170. 2588d

SPRZEDAM domek 4 ubikacje ze stodołą i ogrodem w Piotrowicach. Oferty do „7 Groszy” pod „Domek”.

KOMPRESOR kupię do 6 atm. dla czyszczenia piaskiem (Sandstrahlgebl) Łagiewniki, G. Śląsk. Warsztaty mechaniczne — Modrzyk.

ZAKŁAD POGRZEBOWY St. Kusiak i M. Górniak — Rądom, Malczewskiego 3. Wynajmuje efektowne karawany z elektrycznym oświetleniem, oraz posiada na składzie trumny gotowe metalowe i drewniane, od najskromniejszych do najwykwintniejszych. — Załatwia wszelkie formalności pogrzebowe. Posiada na składzie wieńce metalowe i makartowskie oraz szarfy we wszystkich kolorach w wielkim wyborze, krzyże drewniane i żelazne. Przeprowadza dezynfekcje grobów. — Ceny niskie! Obsługa solidna!

ZA DŁUGI mojej żony Marij Kluziak z domu Kosmala nie odpowiadam. Stefan Kluziak — Wielka Dąbrówka.

Przygody bezrobotnego Froncka

Froncek na weselu bawił się do rana, — teraz zasnął mocno gdzieś pod kupką siana.

Baba siano grabi i w kopki układa, a na Froncka głowę wiązka siana spada.

Babina tak długo swe siano kopła, aż nam uśpionego wraz z głową przykryła.

Nagle się obudził Froncek przerażony i siano rozrzucił w cztery światła strony... (Ciąg dalszy nastąpi)

Miesięczna prenumerata „7 GROSZY” wynosi zł. 2,31
 W kraju z przesyłką pocztową „ „ 2,31
 Przy zamówieniu w urzędzie pocztowym „ „ 2,41

KONTO P.K.O. KATOWICE
Nr. 301.746

CENNIK
OGŁOSZEN
 1 pole 35 x 67 mm. zł. 15
 Dł. trojne 20 gr. za słow.